

της δεκαετίας του 1980. Όπως και με τον Μάρκος Γιορέντε της Ατλέτικο Μαδρίτης, ο οποίος μετρά τρεις συμμετοχές και... ξεπέρασε τον πατέρα του, Πάκο, που κρίστηκε διεθνής μία φορά. Όμως έχει ακόμη... μέλλον για να ξεπεράσει τον παππού του (!), καθώς ο αείμνηστος Ραμόν Γκρόσο αγωνίστηκε 17 φορές και σημείωσε δύο γκολ για την εθνική Ισπανίας.

Ακόμη μία ισπανική περίπτωση... οικογενειοκρατίας στην εθνική είναι και αυτή του Τσάμπι Αλόνσο. Μέλος της θρυλικής ομάδας που το 2008 κατέκτησε το EURO και το 2010 το Μουντιάλ, έκλεισε την διεθνή καριέρα του με 114 εμφανίσεις και 16 τέρματα. Νωρίτερα και συγκεκριμένα στις αρχές της δεκαετίας του 1980, ο πατέρας του, Περίκο Αλόνσο, έπαιξε σε 20 αγώνες και σκόραρε μία φορά.

Τέλος, ο τερματοφύλακας, Πέπε Ρέϊνα πλησιάζει στο τέλος της καριέρας του και δεν έχει κληθεί από το Παγκόσμιο Κύπελλο του 2018. Μέλος κι αυτός της «χρυσής ομάδας» των EURO 2008 και 2012, αλλά και του Μουντιάλ 2010, μετρά 38 διεθνείς συμμετοχές, ενώ ο πατέρας του, Μιγκέλ Ρέϊνα, πρώην τερματοφύλακας της Μπαρτσελόνα και της Ατλέτικο Μαδρίτης, κρίστηκε τρεις φορές διεθνής.

Η οικογένεια που... ξεχωρίζει στην Ολλανδία είναι αυτή των Κρόϊφ, καθώς ο θρυλικός Γιόχαν υπήρξε γένης των «οράνιε» με 33 γκολ και 20 ασίστ σε 48 συμμετοχές, ενώ ο υιός του, Ζόρντι, έπαιξε εννέα φορές και σκόραρε ένα γκολ με την εθνική ομάδα. Στην σύγχρονη εποχή, ο Ντάλεϊ Μπλιντ είναι βασικός και αναγκατάστατος με 76 συμμετοχές και δύο γκολ, ενώ ο πατέρας του, Ντάνι, έπαιξε σε 42 διεθνείς αναμετρήσεις. Επίσης, ο υιός του Πάτρικ Κλάϊφερτ (σ.σ. 79 συμμε-

Στην Ιταλία, η περίπτωση της οικογένειας Μαλντίνι είναι ξεχωριστή. Η παράδοση άρχισε με τον Τσέζαρε, ο οποίος αγωνίστηκε 14 φορές στην «σκουάντρα ατζούρα» και συνεχίστηκε με τον θρυλικό Πάολο (σ.σ. 126 συμμετοχές, επτά γκολ).

τοχές, 40 γκολ), Τζάσπιν έχει παίξει δύο φορές στην εθνική Ολλανδίας.

Στην Ιταλία, η περίπτωση της οικογένειας Μαλντίνι είναι ξεχωριστή. Η παράδοση άρχισε με τον Τσέζαρε, ο οποίος αγωνίστηκε 14 φορές στην «σκουάντρα ατζούρα» και συνεχίστηκε με τον θρυλικό Πάολο (σ.σ. 126 συμμετοχές, επτά γκολ). Επίσης, ο Φεντερίκο Κιέζα (σ.σ. 23 συμμετοχές-1 γκολ) διατηρεί την οικογενειακή παράδοση που άρχισε ο πατέρας του, Ενρίκο, με 17 αγώνες κι επτά γκολ στο τέλος της δεκαετίας του 1990.

Αντίστοιχη περίπτωση υπάρχει και στην Αγγλία, καθώς ο Σον Ράϊτ Φίλιπς (σ.σ. 36 συμμετοχές, έξι γκολ) ακολούθησε τα... βήματα του πατέρα του, Ίαν Ράϊτ (σ.σ. 33 συμμετοχές, εννέα γκολ), ενώ στην Πολωνία ο Εουσέμπιους Σμολάρεκ (σ.σ. 47-19) αποδείχθηκε άξιος διάδοχος του πατέρα του, Βλοντζίμιερτζ, ο οποίος, με 60 αγώνες και 14 γκολ, ήταν από τους κορυφαίους στην ιστορική εθνική Πολωνίας της δεκαετίας του 1980, που έφθασε μέχρι τον ημιτελικό του Μουντιάλ 1982. Στην Γαλλία, ο Μάρκος Τιράμ, με τρεις συμμετοχές, βαδίζει στ' ακνάρια του διά-

σμου πατέρα του, Λιλιάν, ο οποίος έχει γράψει Ιστορία στους «πεινούς» με 140 (!) διεθνείς αγώνες στα πόδια του, ένα Μουντιάλ (1998) κι ένα EURO (2000).

Ο Τζόρνταν Λάρσον, που εντυπωσιάζει με την Σπαρτάκ Μόσχας, μετρά ήδη πέντε συμμετοχές στην εθνική Σουηδίας και... δικαιώνει τον πατέρα του, Χένρικ, μία από τις σημαντικότερες μορφές των Σκανδιναβών (σ.σ. 104 συμμετοχές-37 γκολ). Παραμένοντας στην Βόρεια Ευρώπη, συναντάμε τον Κάσπερ Σμάϊχελ, ο οποίος, με 62 συμμετοχές στην εθνική Δανίας, συνεχίζει την παράδοση του πατέρα του, Πέτερ, ο οποίος «κρέμασε τα γάντια του», μετά από 126 διεθνείς αγώνες. Την ώρα που άπαντες στην ποδοσφαιρική Ευρώπη συζητούν για το «φαινόμενο» Χάαλαντ (σ.σ. 9 συμμετοχές-6 γκολ), ο 20χρονος άσος της Ντόρτμουντ αναμένεται να ξεπεράσει σύντομα τον πατέρα του, Αλφ Ίνγκε, ο οποίος στην δεκαετία του 1990 έπαιξε 34 φορές με την εθνική Νορβηγίας.

Στην Ρουμανία, ο διάδοχος του «Μαραντόνα των Καρπαθίων», Γκεόργκε Χάτζι (σ.σ. 125-35), είναι ο υιός του, Ιάνι, με 16 συμμετοχές κι ένα γκολ, ενώ στην μακρινή Γκαμπόν ο Πιέρ-Εμερίκ Ομπαμεγιάνγκ (σ.σ. 51-20) θέλει αρκετούς αγώνες για να ξεπεράσει τον πατέρα του, Πιέρ (80 αγώνες).

Τέλος, όσον αφορά στην Λατινική Αμερική, η πιο... διάσημη περίπτωση, κυρίως λόγω... πατρός, είναι αυτή του Τζιοβάνι Σιμεόνε, ο οποίος έχει μία πολύ δύσκολη αποστολή, καθώς είναι σχεδόν απίθανο να ξεπεράσει τον πατέρα του, Ντιέγκο, δεδομένου ότι ο «Τσόλο» είναι από τις εμβληματικότερες φυσιογνωμίες στην Ιστορία του αργεντίνικου ποδοσφαίρου.

Η Ικέε «έκλεισε» θέση στους Ολυμπιακούς μετά τη λευχαιμία

Λιγότερο από οκτώ μήνες μετά την επιστροφή της στις πισίνες, ύστερα από τη νίκη της στον πόλεμο με τη λευχαιμία, η Ρικάκο Ικέε εξασφάλισε την παρουσία της στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Τόκιο, καθώς πρώτευσε στα 100 μέτρα πεταλούδα στο εθνικό πρωτάθλημα κολύμβησης της Ιαπωνίας. Υπενθυμίζεται ότι η 20χρονη κολυμβήτρια, η οποία αποτελούσε τη μεγάλη ελπίδα της Ιαπωνίας για μετάλλια στους Ολυμπιακούς του Τόκιο, διαγνώστηκε με λευχαιμία στις αρχές του 2019, υποβλήθηκε σε εξαντλητικές χημειοθεραπείες και τελικά πήρε εξιτήριο από το νοσοκομείο τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς. Η Ικέε κάλυψε την απόσταση σε 57.77 και εξασφάλισε θέση στα 4X100 μέτρα μικτής ομαδικής για το κορυφαίο αθλητικό ραντεβού του καλοκαιριού. Μετά το τέλος της κούρσας, η Ικέε δέχθηκε την αγκαλιά αντιπάλου της από την διπλανή διαδρομή και στη συνέχεια ξέσπασε σε κλάμματα, ενώ της πήρε λίγη ώρα για να

Η Ικέε κάλυψε την απόσταση σε 57.77 και εξασφάλισε θέση στα 4X100 μέτρα μικτής ομαδικής για το κορυφαίο αθλητικό ραντεβού του καλοκαιριού.

βγει από το νερό, εξαιτίας της συγκίνησης για το επίτευγμά της. «Είμαι τόσο χαρούμενη αυτή τη στιγμή» τόνισε η 20χρονη σε δηλώσεις που έκανε πλάι στην πισίνα και συνέχισε: «Ποτέ δεν πίστευα ότι θα μπορούσα να νικήσω στα 100 μέτρα. Ήμουν πολύ λιγότερο σίγουρη σε σχέση με τους αγώνες πρόκρισης για τους Ολυμπιακούς πριν από πέντε χρόνια. Νόμιζα ότι η νίκη

ήταν κάτι που θα συνέβαινε μόνο στο μακρινό μέλλον. Πραγματικά δεν είχα στόχο τη νίκη. Όποια θέση κι αν πάρω, είμαι χαρούμενη που βρίσκομαι εδώ».

Η Ικέε επέστρεψε στους αγώνες τον περασμένο Αύγουστο. Όμως, είχε δηλώσει ότι δεν στοχεύει στους Ολυμπιακούς του Τόκιο και πως ο στόχος της είναι οι Αγώνες του 2024 στο Παρίσι.